

[Helga Pedersen.]

i, at der her virkelig er et problem, der tiltrænger nøje overvejelse.

Om de ledende stillinger indenfor politiet, som forslaget til retsplejelovens § 109 gør op med, skal jeg ikke sige meget. Det nye er alene, at chefen for efterretningstjenesten i forhold til justitsministeren stilles på lige fod med rigspolitichefen, politidirektøren og politimestrene. Chefen for efterretningstjenesten får altså formelt en højere charge end efter den gældende lov, men skal denne tjenestegren kunne løse sine opgaver, er jeg tilbøjelig til at tro, at det er den rigtige placering.

Reglerne om rigspolitichefens opgaver er det centrale afsnit i lovforslaget. Her har jeg et par indvendinger mod lovforslagets bestemmelser.

For det første fremgår det, at rigspolitichefen alene skal beskæftige sig med politikorpsets disciplinære forhold, medens den gældende bestemmelse vedrører hele politiets personale. Jeg ser ikke i bemærkningerne til lovforslaget nogen begrundelse for denne ændring. Antallet af kontorister ved politiet er betydeligt, det er vel over 1 200, og jeg forstår forslaget derhen, at afgørelser om disse persons tjenesteforhold i fremtiden skal træffes i justitsministeriet, både forsåvidt angår politikontorenes og politistationernes kontorphonale. Men jeg tillader mig at spørge den højtærede justitsminister, om det ikke ville være rimeligere at tage sådanne sager væk fra justitsministeriet, at aflaste ministeriet og henlægge dem til den administrative myndighed, der må formodes at have eller at få det bedste kendskab til disse personer, altså rigspolitichefen. Det ville også harmonere bedre med § 110, nr. 3 og 4. Her sker der netop det, at et område, nemlig politikontorenes kontorhold, herunder spørgsmålet om inventar og materiel, flyttes fra justitsministeriet til rigspolitichefen, hvorved justitsministeriet lettes for et antal af mindre vigtige sager.

Og nu kommer jeg til min anden hovedindvending, nemlig spørgsmålet om lokalerne. Det omtales kun i bemærkningerne til lovforslaget (tillæg A. sp. 2167), og det siges, at administrationen af de af politiet lejede lokaler forbliver dog i ministeriet. Men hvorfor skal den det? Hvad er justitsministeriets inter-

esse i at bevare den slags sager? Ofte vil det jo være små sager, leje af en garage til 30 kr. om måneden, leje af et eller to lokaler o. s. v. Jeg mener, at det må være nok, når de almindelige principielle spørgsmål på disse områder forelægges af rigspolitichefen efter de sædvanlige retningslinier, og jeg synes, at vi må benytte lejligheden til at få lige-gyldige småsager væk fra justitsministeriet og ikke lade denne chance for at begrænse den røde bygnings virksomhed gå os forbi.

Under forslaget til § 110, nr. 5, samles de såkaldte landsomfattende, tildels eksekutive beføjelser, som også i dag er hos rigspolitichefen. Jeg skal kun nævne færdselspolitiets korps. Har man ved dette forslag gjort stillingen op på den måde, at man fortsat anser det for rigtigt og hensigtsmæssigt at have et centralt færdselspolitikorps af en vis mindre størrelse med dertil knyttet teknisk personale, og at dette korps bør sortere under rigspolitichefen og ikke eventuelt direkte under justitsministeriet, som man en tid var inde på? Og endelig vil jeg gerne spørge, om kombinationen af ordenspolitiets folk og færdselspolitiets folk til betjening af færdselspolitiets vogne virker tilfredsstillende efter den højtærede justitsministers mening.

I forslaget til § 110, nr. 6, finder vi den meget vigtige bestemmelse om fremmedtilsynet. Tilsynet skal fortsat sortere under rigspolitichefen, og jeg vil tro, at det er det rigtige, men spørgsmålet er, om der ikke er mulighed for at gøre tilsynet enklere. Situationen i dag er vel den, at forhandlingerne om den nordiske pasfrihed har haft til følge, at man igen har måttet udskyde tanken om at ophæve visumtvangen for Tyskland — eller rettere for tyskere. Jeg synes, det er meget beklageligt, og vil gerne spørge den højtærede justitsminister, om han ser nogen mulighed for indenfor en nærmere fremtid at ophæve visumtvangen. Der er vel en del danske erhvervs-mæssige interesser knyttet dertil, selvom jeg erkender — og jeg tør måske sige, med en vis selvglæde — at vi er nået så langt, som vi kan nå, når vi nu engang har visumtvangen. Hvis der ikke er mulighed for det, vil jeg spørge, om justitsministeren har betænkelighed ved at ophæve apparatet med kontrolsedlerne. Såvidt jeg husker, drejer det sig om ca. 800 000 ud- og indrejsesedler, og jeg anser